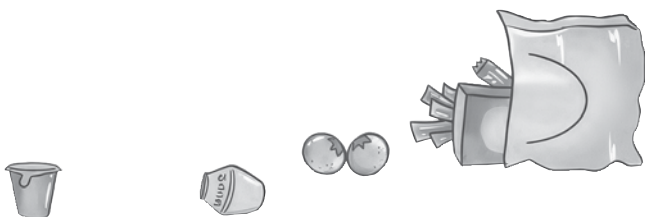

Nagy remények kisboltja

Kim Hojon

Nagy remények kisboltja

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Kim Ho-Yeon:
First published in 2022 in Korea by Namu Bench

Fordította
Kiss Marcell

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Namu Bench, KL Management

ISBN 978-963-636-839-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Kim Ho-Yeon 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Kiss Marcell 2026

Felelős kiadó a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Csermák Annamária
Korrektor Koós Patrícia, Szilasi Éva
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
négy és fél évszázados hagyományait őrző
Alföldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető Pataki Lajos vezérigazgató

Finomságokkal teli ételdoboz

A vonat Pjongtek mellett robogott el, amikor Jom Jongszuk asszony észrevette, hogy a személyes dolgait tartalmazó kistáskája eltűnt a szatyrából. Az igazi gond persze az volt, hogy egyáltalán nem emlékezett, hogy hol veszíthette el. Jobban dühítette a feledékenysége, mint a tény, hogy elhagyta a dolgait. Izzadva kezdett kutatni az emlékei között.

Amikor a Szöul pályaudvaron megvásárolta a KTX-vonatra szóló jegyeket, még biztosan nála volt, különben nem tudott volna fizetni a kistáskában található tárcájában lévő bankkártyájával. Utána fél órán keresztül ült a váróban egy tévéképernyő előtt, a híreket nézte. A vonaton a szatyrát magához szorítva elbóbis-

kolt, de amikor megébredt, pontosan ugyanolyan testtartásban találta magát, mint amikor elaludt. Azonban abban a pillanatban, amikor a telefonjáért nyúlt, észrevette, hogy a kistáska eltűnt. Ahogy belegondolt, hogy minden fontos dolog – a tárcája, a betétkönyve és a jegyzetfüzete – abban volt, alig kapott levegőt.

Jom asszony ösztökélni próbálta az agytekervényeit, hogy ugyanolyan sebességgel pörögjenek, mint ahogy az a vonat száguldott, amelyen éppen utazott. Visszatekerte az emlékeit, mintha az ablakban suhanó tájat pörgette volna visszafelé.

Ahogy remegett a lába, és motyogott magában, a mellette ülő középkorú férfi hangosan megköszöri a torkát. Ám végül nem ez a torokköszörülés, hanem a szatyrában csörgő telefon hangja rántotta ki a döbbenetéből. Az ABBA-dal, aminek most nem jutott eszébe a címe. A *Chiquitita* vagy a *Dancing Queen*... Jaj, Csunhi, úgy tűnik, hogy a nagyid tényleg demens! Csak akkor jutott az eszébe a dal címe, amikor remegő kézzel előhúzta a telefont: *Thank You for the Music*. Egy 02-es, vagyis szülői előhívós, ismeretlen számot látott a képernyőn. Mély lélegzetet vett, és megnyomta a hívásfogadó gombot.

– Halló!

Senki sem szólalt meg a túlóldalon, de a háttérzajból ítélve a hívó nyilvános helyről telefonált.

– Kivel beszélek?

– Jom... Jongszuk... az?

Az idős asszony nehezen értette az érdes motyogást. *Mint egy medve, miután előjött a barlangjából a hosszú téli álom után*, gondolta.

– Igen, én vagyok az.

– A... tárcája.

– Ó, igen! Megtalálta? Hol van most?

– Szö-szöulban.

– Szöulban hol? Talán a Szöul pályaudvaron?

– Igen, a Szöul... pályaudvaron.

Jom asszony megkönnyebbülten felsóhajtott, és megköszöri a torkát.

– Köszönöm, hogy felhívott! Most egy vonaton ülök, de a következő megállónál leszállok, és visszamegyek Szöulba. Tudna vigyázni a táskámra addig, vagy esetleg odaadja valakinek? Amint odaérek, ellentételezni fogom a fáradozásait.

– Itt leszek... Nem tudok menni sehova.

– Értem. Hol tudunk találkozni?

– A... a... reptéri busz megállójában..., a GS üzletnél...

– Köszönöm szépen! Sietek, amennyire csak tudok.

– Nem... nem kell sietnie.

– Rendben. Köszönöm!

Ahogy Jom asszony kinyomta a telefont, furcsán érezte magát. A férfi nehézkes, recsegő hangjából úgy tűnt, hogy részeg. Talán a pályaudvar környékén lődörgő

egyik hajléktalan volt, hiszen mondta is, hogy nem tud menni sehova. 02-es számról, nyilvános fülkéből hívta, vagyis minden bizonnyal nem volt mobiltelefonja. Jom asszonyt hirtelen elfogta a nyugtalanság. A férfi vissza akarta adni a tárcáját, de lehet, hogy többet akart kapni, mint amit ő szánt neki. Az azonban valószínűtlennek tűnt – ha már vette a fáradságot, és felhívta –, hogy bántani akarta volna. Majd odaadja neki a tárcában található készpénzt, mind a negyvenezer vont, az elég lesz. Ebben a pillanatban megszólalt a hangsbemondó: Cshonan állomás. Jom asszony visszacsúsztatta a telefont a szatyrába, és felállt.

* * *

Már visszafelé tartott, amikor Szuvonnál újra megszólalt a telefonja. Ő is énekelni kezdte a *Thank You for the Music* szövegét, mintha a demenciát próbálta volna elűzni vele, és megnézte a hívószámot. Ugyanaz a 02-es kezdetű szám. A hangjában bujkáló nyugtalanságát leplezni próbálva felvette.

– Én... – szólt a levert hang.

– Igen, mondja! – sürgette Jom asszony, és közben rájött, hogy ugyanazt a szigorú hanghordozást használja, amellyel sok-sok évvel korábban a diákjait tette helyre.

– Assz... asszonyom... Éhes vagyok...

– Igen?

– Vehetnék egy... ételdobozt a boltban?

Jom asszony jeges szíve rögtön felolvadt. Az „aszszonyom” és az „ételdoboz” szavak minden kétségét eloszlatták.

– Hát persze! Egyen valamit! Igyon is valamit hozzá, hiszen biztosan szomjas is.

– Kö... köszönöm.

Nem sokkal azután, hogy letette a telefont, üzenetet kapott, hogy fizettek a kártyájával. A férfi nem sokat tétovázott. Minden bizonnyal a bolt mellől hívta fel. Az éhségének ténye csak még inkább megerősítette a feltételezését, hogy hajléktalanról volt szó. Az üzenet így szólt: *GS Pak Cshonho Too Much hidegételdoboz 4900 von.* Alkoholt nem is vett, úgy tűnik, hogy maradt még valamennyi önkontrollja. Elgondolkozott azon, hogy megkér valakit a munkatársai közül, hogy kísérjék el a találkozóra, de aztán mégis úgy döntött, egyedül megy. Hetvenéves volt, és bár kezdte a demencia jeleit mutatni, azért még bízott a józan ítélőképességében. Tanár korában egy pillanatig sem volt félénk, magabiztosan kezelte a diákokat, míg végül nyugdíjba nem ment. Most is megoldja majd a helyzetet.

* * *

A Szöul pályaudvaron gyorsan megtalálta a reptéri buszokhoz vezető mozgólépcsőt. Amint leért rajta,

a jobb oldalon már észre is vette a GS üzletet és a bejáratnál előrehajolva az ételdobozába temetkezett férfit. Ahogy közeledett hozzá, minden egyes lépéssel erősödött benne a nyugtalanság érzése. A hosszú, csapzott hajú férfi vékony szédzsekit és olyan koszos gyapjú-nadrágot hordott, hogy aligha lehetett eldönteni, új korában bézs vagy barna volt-e. Akkurátusan rakta evőpálcikával a kis virsliket a szájába. Valóban egy hajléktalan volt. Jom asszony erőt vett magán, és továbbindult feléje.

Ebben a pillanatban három alak tűnt fel a semmi-ből, és a férfira rontott. Az idős nő döbbenten megállt. Az alakok csépelni kezdték a férfit, a földre taszították, és megpróbálták kitépni valamit a kezéből. Jom asszony idegesen nézett körbe, de a járókelők legfeljebb egy oldalpillantást vetettek a hajléktalanok csatájára, nem kívántak közbeavatkozni. A férfi kiejtette a kezéből az ételdobozt, és összegömbölyödve próbálta védeni magát, de a többiek fojtogatták, kicsavarták a karját, és próbálták elvenni tőle azt a valamit. A jelenetet izgatottan figyelő Jom asszony ekkor meglátta, hogy miért csatáznak. Az ő rózsaszín kistáskájáért!

A három támadó néhányszor belerúgott a férfiba, majd a táskával menekülőre fogták. Jom asszony végtagjai remegni kezdtek, és tehetetlenül a földre roskadt. A hajléktalan férfi ekkor felállt, és nekiment annak a támadónak, akinél éppen a táska volt.

Üvöltve rántotta ki a lábát, és a földre döntötte. Amint a rabló elterült, ő pedig kitépte a kezéből a kistáskát, a másik kettő ráugrott. Ebben a pillanatban Jom asszonyt elöntötte a düh. Felpattant, és kiabálva rohant a támadók irányába.

– Rohadékok! Azonnal engedjétek el!

A rablóknak a földbe gyökerezett a lábuk. Közben az idős nő felemelte a szatyrát, és fejbe verte vele az egyik támadót, aki üvöltött a fájdalomtól, mire a két társa hátrálni kezdett.

– Tolvajok! Ellopják a táskámat! Állítsák meg őket!

Jom asszony kiáltására a járókelők végre odafigyeltek. Megálltak, és a jelenet felé fordultak, mire a rablók jobbnak látták, ha elmenekülnek. Csak a bátor hajléktalan maradt a földön, összekuporodva, magzatpózban, a kistáskát markolva. A nő odalépett hozzá.

– Jól van?

A férfi felemelte a fejét, és ránézett. Az orrából folyt a vér, a szeme környéke felpuffadt az ütésektől, csapzott szakállá eltakarta a száját. Leginkább egy vadászatról hazatért, sebesült ősemberre hasonlított. Lassan felült, és láthatóan csak ekkor fogta fel, hogy a támadói eltűntek. Jom asszony előhalászott a zsebéből egy zsebkendőt, és leguggolt a férfihoz. Dohos bűz ütötte meg az orrát. A lélegzetét visszatartva nyújtotta oda a zsebkendőt, de a férfi megrázta a fejét, és a dzsekije ujjába törölte az orrát. Jom asszony aggódni kezdett,

hogy a végén még összevérzi a rózsaszín kistáskát, de rögtön el is szégyellte magát, amiért ilyen gondolatok jártak a fejében.

– Tényleg jól van?

A férfi bólintott, és végigmérte az idős asszonyt, akit felzaklatott a tekintete. Úgy érezte, hogy valami rosszat csinált. Legszívesebben a lehető leggyorsabban elment volna a pályaudvarról. Sürgősen vissza akarta szerezni a kistáskáját, hogy mielőbb indulhasson.

– Köszönöm, hogy vigyázott rá! – mondta.

A férfi először felé nyújtotta a rózsaszín kistáskát, de amint Jom asszony érte nyúlt, visszahúzta. Megint az idős asszonyt nézegette, és közben kinyitotta a cipzárat.

– Mégis mit művel?

– Biztosan... maga a tulajdonos?

– Természetesen. Ezért vagyok itt. Nem emlékszik, hogy telefonon beszéltünk?

Jom asszony maga sem tudta, hogy mit mondjon még az abszurd feltételezésre. A férfi közben a kistáskába túrt, megtalálta a tárcát és benne a személyi igazolványt.

– Kell a neve... és a születési dátuma.

– Azt gondolja, hogy hazudok magának?

– Csak meg... meg kell bizonyosodnom... Biztosan tudnom kell.

– Miért nem nézi meg a fényképemet? Ott van a kártyán.

A puffadt szemű férfi először az igazolványra, majd a nőre pislantott.

– Nem... nem hasonlít.

Jom asszony döbbenetesen csettintett a nyelvével, de nem volt dühös.

– Régi a kép – mondta.

Valóban régebbi fénykép volt, de ennek ellenére könnyen fel lehetett ismerni az arcot. A férfi nem jól látott? Vagy talán tényleg ő öregedett meg ennyire?

– Szóval... Mi a születési dátuma?

Jom asszony nagyot sóhajtott, majd minden szótagot külön hangsúlyozva válaszolt:

– 1952. július 25. Elégedett?

– Igen. De meg kellett róla bizo... bizonyosodnom. Nem igaz?

A férfi, mintha csak helyeslést várt volna, az idős nőre nézett, aztán visszacsúsztatta a kártyát a tárcába, a tárcát pedig a kistáskába, amit most már tényleg átadott Jom asszonynak. A dolgok végleg elrendeződtek, a nőt a hála érzése fogta el. A hajléktalan még akkor is megőrizte az értékeit, amikor azok a rablók megtámadták, és még a személyazonosságát is ellenőrizte, hogy a tárgyak biztosan a megfelelő kézbe kerüljenek. Láthatóan komolyan vette a ráhárult felelősséget.

A férfi nyögve feltápáskodott. Jom asszony is felállt, és elővette a negyvenezer vont.

– Tessék! – Odanyújtotta a bankjegyeket, és amikor a férfi tétovázott, hozzátette: – Vegye el!

A hajléktalan inkább a zsebébe nyúlt, és kihúzott egy gombócforma zsebkendőt. Megtörölte vele véres orrát, majd megfordult, és elindult. Jom asszony hosszú ideig nézett utána, kinyújtott kezében a pénzzel. A férfi megállt az üzletnél, ahol az előbb evett, és le-guggolt. A nő utánament.

A férfi motyogva bámulta az ételdoboz szétszóródott tartalmát. Időnként horkantott egyet. Jom asszony egy idő múlva odahajolt hozzá, és megütögette a hátát. Amikor a férfi feléje fordult, az idős nő próbált kedvesen nézni rá, úgy, ahogy hajdanán a félénk diákokat bátorította.

– Uram, nem sétál velem egy kicsit?

Amint kiléptek volna az utcára, a férfi visszahőkölt, láthatóan nagyobb biztonságban érezte magát az állomáson, mint odakint. Jom asszony intett neki, hogy jöjjön, és végül csak maguk mögött hagyták a Szöul pályaudvart. Végigsétáltak a Kalvolt-dong utcáin. Amikor már Cshongpha-dong felé tartottak, a férfi néhány lépéssel lemaradt, de azért jött a nő után. A ginkgófák lehullott termésének volt hasonló szaga, mint a férfinak. Jom asszony egy idő után elgondolkodott, hogy valójában miért is kérte, hogy tartson vele.

Valahogyan meg akarta jutalmazni az ajándékát visszautasító férfit. Adni akart neki valamit, amiért megvédelmezte a táskáját, támogatni akarta, amiért csavargó mivolta ellenére helyesen viselkedett. Minden bizonnyal az iskolai tapasztalatai, a diákjainak ösztönzése is szerepet játszott a döntésében. Ráadásul Jom asszony születésétől fogva keresztény volt, így ösztönösen szeretett volna a neki példát mutató hajléktalan férfi irgalmas szamaritánusa lenni.

Negyedórával azután, hogy maguk mögött hagyták a Szöul pályaudvar környékének lelombozó utcáit, megpillantottak egy nagy, díszes templomépületet. A közeli női egyetem farmert és blézert hordó diák-lányai nevetgélve sétáltak el mellettük, a népszerű tévéreklámban szereplő gyorsétterem előtt hosszú sor kígyózott. Jom asszony hátrapillantott, és látta, hogy a férfi elképedve nézelődik. Akadt, aki messziről kikerülte őket. A nőt egyszerre aggasztotta és érdekelte, hogy vajon mit gondolnak róluk a járókelők. Végére is Cshongpha-dong – a hely, ahol a boltja működött – az ő környéke volt. Meg kellett őriznie a jó hírnevét!

Jom asszony mindenesetre tovább kalauzolta a férfit a Szukmjung Női Egyetem irányába, majd két kereszt-utcát elhagyva megérkeztek egy hármás útkereszteződéshez, ahol a kisboltja állt. Az idős nő arra gondolt, hogy majd itt ad neki egy új ételdobozt. Kinyitotta az ajtót, és intett a férfinak, hogy fáradjon be. Az utóbbi

először tétovázott, de végül Jom asszony után belépett az üzletbe.

– Jó napot! Á, már vissza is jött?

Rézmunkaidős alkalmazottja, Sihjon letette a telefonját, és mosolyogva üdvözölte a főnökét. Miközben Jom asszony visszamosolygott, észrevette, hogy a lány arca megkeményedik.

– Semmi baj. Vevő.

Sihjon a szemöldökét összevonva nézte a boltba betántorgott ismeretlent. *Még sokat kell tanulnia*, gondolta Jom asszony, és az ételdobozok hűtőjéhez terelte a férfit, aki szó nélkül követte.

– Válasszon egyet! Amelyik csak tetszik.

A férfi értetlenül nézett.

– Ez az én üzletem, bármelyik a magáé lehet.

– Akkor... Hüm...

Az eddig a szája szélét nyalogató férfi hirtelen eltátotta a száját.

– Mi a baj? Nincsen kedvére való?

– Pak Cshonho... ételdoboz.... nincsen...

– Ez nem a GS-lánc boltja. Pak Cshonho dobozokat csak ott árulnak, de itt is vannak finomak. Nézzen csak körül!

– Pak Cshonho ételdoboza jaj de jó...

Jom asszonyt megdöbbenetette, ahogy a férfi az üzleti versenytársuk szlogenjét idézte. Meg is fogta a legnagyobb ételdobozt, és gyorsan a kezébe nyomta.

– Próbálja ki ezt! A Finomságokkal teli ételdoboz!
Rengeteg jó kísérőétel van benne.

A férfi a dobozt szorongatva megszámolta a kísérő-
ételeket. Tizenkettő! *Királyi lakoma*, mondta magában
Jom asszony, ahogy a dobozt nézegető férfit figyelte.
Amint a hajléktalan végzett a szemrevételezéssel, fel-
nézett, mélyen meghajolt, majd kiment a bolt mellett
található zöld műanyag asztalhoz, amit mintha csak
neki készítettek volna oda.

* * *

A zöld műanyag asztal egy pillanat alatt a férfi törzs-
helyévé vált. Jom asszony nézte, ahogy a hajléktalan
az ételdobozt az igazán értékes tárgyaknak kijáró kö-
rültekintéssel kinyitotta, majd akkurátusan széttörte
az eldobható evőpálcikákat, és rizst lapátolt a szájába.
Az időse nő bement az üzletbe, hogy egy műanyag po-
hárban instant *töndzsanglevest** hozzon neki. Sihjon
szokás szerint gyorsan beolvasta a kódját. Jom asz-
szony forró vizet töltött a pohárba, fogott egy kanalat,
és megindult kifelé.

– Egye ezzel! Levessel jobban esik.

A férfi Jom asszonyra, majd az asztalra helyezett
töndzsanglevesre nézett, és még mielőtt a nő a kezébe

* A *töndzsang* fermentálással készített szójababkrém.

nyomhatta volna a kanalat, fogta a műanyag poharat, az ajkához emelte, és félig kiitta. Láthatóan nem csinált ügyet abból, hogy a folyadék tűzforró. Elégedetten bólintott, és folytatta a lakomát.

Jom asszony szemben ült le a vendégével, úgy nézte, ahogy evett. Leginkább egy csupor mézet kóstolgató medvére emlékeztette. Bizonyára nehéz volt egy hontalannak naponta háromszor ételhez jutnia, de akkor meg hogyan lehetett ez a férfi ekkora? Talán ugyanazoknál az okoknál fogva hízhatott el a hajléktalan, mint amiért a szegények körében az átlagosnál magasabb az elhízottak száma? Vagy egyszerűen mert gyorsan evett?

– Lassan egyen! Senki sem fogja elvenni magától.

A férfi Jom asszonyra nézett, a szája szélén végigfolyt a *kimcsilé*.*

Alázatos arckifejezést vágott, már nem süttött belőle a korábbi bizalmatlanság.

– Finom... Nagyon...

Aztán a doboz tetejére nézve hozzátette:

– Valóban finomságokkal teli...

Ahelyett, hogy befejezte volna a mondatot, inkább még egyszer meghajolt Jom asszony felé, és megint ivott a levesből. Tele hassal sokkal nyugodtabbnak

* A *kimcsi* a koreai konyha fontos eleme: erjesztéssel készített, zöldséges étel, amelynek rendkívül sokféle változata létezik.

túnt. A nőt furcsa elégedettség fogta el, ahogy a falatozó férfit nézte. Csendes méltóságot vett észre abban, ahogy a hajléktalan kitartóan próbálta a halgombóc utolsó darabjait is a szájába emelni.

– Mától fogva jöjjön csak, ha megéhezik! Nálunk bármikor kaphat egy ételdobozt.

A férfi szeme kikerekedett, az evőpálcikája megállt a levegőben.

– Szólok majd az alkalmazottaimnak, hogy tudjanak a dologról. Persze fizetnie nem kell majd.

– A lejártakból kapok?

– Nem, abból, ami még jó. Miért enne olyat, ami már lejárt?

– A munkások... megeszik a lejártat... Nekem nem baj.

– Senki sem eszik itt lejárt ételt, se a munkások, se maga. Egyen abból, ami még jó. Mindenkinek elmondom, akinek kell.

A férfi elgondolkodott, majd válasz nélkül ismét meghajolt, és újra a halgombóc darabjait kezdte üldözni az evőpálcikájával. Jom asszonynak csak ekkor jutott az eszébe, hogy odaadja neki a kezében lévő kanalat. A férfi néhány másodpercig csak nézegette, mintha nem tudná, hogy mire való. Végül összegerelyezte vele a maradék darabokat – láthatóan emlékeztek az izmai a mozdulatra, ahogy például a biciklizésre szoktunk hosszabb kihagyás után –, és elégedetten

a szájához emelte a kanalat. Miután a hajléktalan teljesen elpusztította az ételdoboz tartalmát, Jom asszonyra nézett.

– Na... nagyon finom volt. Köszönöm!

– Én köszönöm, hogy megőrizte a táskámat és a tárcámat.

– Azokat... Ketten ellopták.

– Ketten?

– Megvertem őket, és elvettem tőlük... A rózsaszín táskát a tár... tárcájával...

– Úgy érti, hogy visszaszerezte a táskámat a tolvajoktól? Hogy utána visszaadhassa nekem?

A férfi bólintott, és belekortyolt a Jom asszonytól kapott vízbe.

– Kettő... Kettővel elbírok... De három... az nehéz... Majd legközelebb... megmutatom nekik – mondta a fogait csikorgatva.

Jom asszony összerezte a sárga fogak közé ragadt csilidarabkák láttán, de azért lenyűgözte a férfi bátorsága, aki közben végzett a vizével, és körbepillantott.

– Ho... hol vagyunk?

– Cshongpha-dongban. A Zöld-dombokon.

– Zöld... dombok... Szép itt.

A férfi szája széle mosolyra kunkorodott sűrű szakáll alatt. Összeszedte az üres dobozokat, és felállt. Gyakorlott mozdulattal beledobta a szemetet a kuká-

ba, majd odalépett Jom asszony elé, és a zsebkendőjével megtörölte a száját. Aztán mélyen meghajolt, és távozott.

Jom asszony nézte a Szöul pályaudvar felé tartó férfit, aki úgy sétált, mint egy irodai dolgozó egy hosszú munkanap után. Miután visszament az üzletbe, a kíváncsi Sihjon kérdései záporozni kezdtek. Jom asszony mindenről beszámolt neki attól a pillanattól fogva, hogy a vonaton rájött, eltűnt a kistáskája. Az elbeszélését időről időre Sihjon döbbsent és aggodalmas megjegyzései szakították félbe.

– Érdekes ember. Úgy tűnik, vannak erkölcsi elvei. Nehéz is elhinni, hogy az utcán él.

– Hát, nem tudom. Azért kinézetre nekem ugyanolyan, mint bármelyik utcán lődörgő társa... Megnéz-te, hogy tényleg nem hiányzik-e semmije?

Jom asszony kinyitotta a rózsaszín kistáskáját. Minden ott volt a helyén, úgyhogy Sihjonra mosolygott, mintha csak azt akarta volna a tudomására hozni, hogy ő bizony megmondta. Aztán előhúzta az igazolványát, és a lány elé tartotta.

– Máshogy nézek ki, mint ezen a képen?

– Ugyanúgy. Némi öszülést leszámítva egyáltalán nem öregedett.

Jom asszony jól megnézte a fényképet. Hát igen, más volt még, amikor a fotó készült.

– Elszomorító, de igaza van.

– Igen?

– Sihjon, te pedig időnként túlságosan is kedves vagy.

Jom asszony megkérte a lányt, hogy ha a nagydarab hajléktalan bármikor betér, adjanak neki egy ételdobozt, és erről tudjon az összes többi alkalmazott is. Sihjonnak láthatóan nem tetszett az utasítás, de engedelmesen beírt a kisbolt chatcsoportjába. Jom asszony elégedetten nézett körbe az üzletében, de aztán gyorsan el is szomorodott, mert eszébe jutott, hogy miközben a férfi nála volt, egyetlen vevő sem jött be az üzletbe. Újra a demenciájára gondolt, és megkeseredett a szája íze. Akárhogy is, ezen a napon kedvességben volt része, amit ő is kedvességgel viszonzott. Nem is olyan rossz nap.

– De Jom asszony... – Sihjon megköszörülte a torkát. – Nem Puzsanban kellene most lennie?

– Ó, jaj, mi van a fejemmel!

Ám a nap még nem ért véget. Puzsanba kellett mennie, akkor is, ha már biztosan elkésett. Az unokatestvére temetése után néhány napig egyébként is ott akart maradni, ha már egyszer elment olyan messzire. Elővigyázatosan berakta a rózsaszín kistáskát a szatyrába, és aznap már másodjára elindult a Szöul pályaudvarra.

* * *